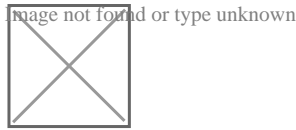


Οι άγιοι 15 Μάρτυρες, Πολιούχοι του Κιλκίς

[/ Πεμπτουσία](#)



Όταν, κατά παραχώρηση Θεού, βασίλευσε ο ασεβέστατος Ιουλιανός ο παραβάτης, κατά το έτος 361, μεγάλη μανία και θυμό έδειξε κατά των Χριστιανών. Διότι ο αλιτήριοι χρησιμοποιούσε κάθε σκέψη και κάθε τρόπο, για να εξαφανίσει από τον κόσμο τους περισσότερους Γαλιλαίους, δηλαδή τους Χριστιανούς. Διότι έτσι ο μιάρός ονόμαζε τους Χρι-στιανούς περιφρονητικά. (Ίσως όμως και διότι φοβόταν να προφέρει με το στόμα το θείο και υπερένδοξο όνομα του Χριστού). Επειδή διδάχθηκε από τους δασκάλους του μάγους ποιά μεγάλη δύναμη έχει το όνομα αυτό, και από πόσα διαβολικά έργα τους εμπόδισε. Έτσι διέταξε τους ηγεμόνες όλων των πόλεων, να βασανίζουν τους Χριστιανούς με όσες τιμωρίες μπο-ρέσουν. Και λοιπόν όταν έμαθε αυτή την διαταγή ο κομενταρήσιος της Νίκαιας δηλαδή ο άρχοντας κήρυξε σε όλη την Νίκαια, ότι όσοι πιστεύ-ουν στον Εσταυρωμένο, ή να αρνηθούν την πίστη τους και να θυσιάζουν στα είδωλα, ή θα υποστούν ανυπόφορα βασανιστήρια.

Όταν έμαθαν αυτό το κήρυγμα πολλοί Χριστιανοί, με ένα στόμα φώναξαν όλοι· «Εμείς δεν μπορούμε να αρνηθούμε τον Χριστό, τον αληθινό Θεό και να θυσιάσουμε σε είδωλα κουφά και αναίσθητα. Διότι “οι θεοί που δεν δημιούργησαν τον ουρανό και την γη”, κατά τον Προφήτη, “θα χαθούν” (Ιερεμ. 10,11). Τότε άλλοι από αυτούς με διάφορες τιμωρίες, αφού βασανίσθηκαν, πέθαναν, άλλοι πάλι διασκορπίσθηκαν σε όρη και ερημιές και άλλοι σε διάφορες πόλεις εγκαταστάθηκαν.

Από τους Χριστιανούς λοιπόν αυτούς ήταν και οι Άγιοι, ο Τιμόθεος, λέω, ο Κομάσιος, ο Ετιμάσιος, ο Ευσέβιος και ο Θεόδωρος. Αυτοί μη υποφέροντας να βλέπουν την θρησκεία των ειδώλων να αυξά-νεται, εγκατέλειψαν την Νίκαια και πήγαν στην Θεσσαλονίκη. Επειδή όμως και εκεί έβλεπαν, ότι οι πολίτες υπάκουαν στα ασεβή θελήματα του αποστάτη και ύψωναν την ειδωλολατρία, γι’ αυτό αναχώρησαν και πή-γαν στην Τιβεριούπολι, δηλαδή σ’ αυτήν που τώρα λέγεται στα βουλγάρικα Στρούμμιτσα, που βρίσκεται προς το βόρειο μέρος της Θεσσαλονί-κης και συνορεύει με την Ιλλυρία, δηλαδή την Σλαβονία. Και ο μεν Τιμό-θεος, έγινε αργότερα Επίσκοπος της ίδιας της Τιβεριουπόλεως ο δε Κομάσιος, που ήταν προηγουμένως στρατιώτης, έγινε αργότερα Μοναχός και κήρυττε τον λόγο της αληθείας, στους κατοίκους της ίδιας της Τιβεριουπόλεως.

Παρόμοια και ο Ευσέβιος, Μοναχός όντας, κήρυττε και αυτός το του Χριστού Ευαγγέλιο. Ο δε Θεόδωρος, ο οποίος έγινε Επίσκοπος, ήταν ένας από τους τριακοσίους δέκα και οκτώ θεοφόρους Πατέρες, που συγκεντρώθηκαν στην Νίκαια κατά την Πρώτη Σύνοδο, που συγκροτή-θηκε κατά το έτος 325. Αυτός έδειξε το φως της Ορθοδόξου πίστεως σε όσους κατοικούσαν στην Στρούμμιτσα. Τον τρόπο ζωής αυτών των ιε-ρών ανδρών όταν έμαθαν ο Πέτρος και ο Ιωάννης, ο Σέργιος και ο Θεό-δωρος και ο Νικηφόρος οι ιερείς, παρόμοια και ο Βασίλειος και ο Θω-μάς οι διάκονοι και μαζί με αυτούς ο Ιερόθεος, ο Δανιήλ, ο Χαρίτων και ο Σωκράτης οι Μοναχοί, πήγαν και συνάντησαν στην Στρούμμιτσα τους ανωτέρω Αγίους. Όλοι αυτοί μαζί μελετώντας πάντοτε τον νόμο του Κυρίου, ζούσαν μία αγγελική ζωή, φωτίζοντας τις ψυχές των ανθρώπων με το φως της θεογνωσίας και θεραπεύοντας τα πάθη, τόσο τα της ψυ-χής, όσο και τα του σώματος. Ως μισθό δε της θεραπείας ζητούσαν από τους ασθενείς, το να πιστεύουν στον Χριστό.

Την φήμη αυτή άκουσαν οι άρχοντες, που παρέμεναν στην Θεσσαλονίκη, Ουάλης και Φίλιππος ονομαζόμενοι, οι οποίοι ήταν θερμοί εκτε-λεστές των διαταγμάτων του ασεβούς βασιλιά. Οπότε πήγαν στην Στρούμμιτσα και αφού συνέλαβαν τους Αγίους, τους παρουσίασαν μπροστά τους. Αυτούς λοιπόν αφού τους ανέκριναν, τους επιτίμησαν, επειδή καταφρονούν τις βασιλικές διαταγές και περιφρονώντας τις μαρτυρίες για τους θεούς λατρεύουν έναν άνθρωπο που σταυρώθηκε με τους

ληστές. Οι δε Άγιοι, αφού άνοιξαν το στόμα τους, απέδειξαν μεν την των ειδώλων ματαιότητα, ομολόγησαν δε το Μυστήριο της ευσεβούς Θεολογίας και της του Θεού Λόγου οικονομίας. Τότε οι ανωτέρω άρχον-τες διακόπτοντας το λόγο των Αγίων, τους είπαν· «Ή ομολογείτε ότι θυσιάζετε στους θεούς· ή διαφορετικά θα θανατωθείτε». Οι Άγιοι τότε με ένα στόμα φώναξαν· «Μη γένοιτο ποτέ να θυσιάσουμε στους δαίμονες και στα είδωλα αυτών εμείς, που ελευθερωθήκαμε από τη δουλεία των δαιμόνων από τον αληθινό μας Θεό»! Τότε επειδή οι ανωτέρω άρχοντες φρόντιζαν να πάνε στην Θεσσαλονίκη για υπόθεση δημόσιων πραγμά-των, γι' αυτό αμέσως αποφάσισαν να φονευθούν με ξίφος όλοι οι Άγιοι.

Και λοιπόν πηγαίνοντας στον τόπο της καταδίκης οι γενναίοι αγωνιστές του Χριστού, χαίρονταν και αγάλλονταν με χαρά και αγαλλίαση ανεκκλάλητη. Οπότε αφού αποκεφαλίσθηκαν, έλαβαν όλοι από τον Κύριο «τους της αθλήσεως αμαράντινους στεφάνους». Ο ένας όμως από τους δέκα έξι Αγίους, ο ιερέας, λέω, Πέτρος, ανάβοντας την καρδιά του από ένθεο ζήλο, φώναξε· «Ω παραβάτες και εχθροί της αλήθειας. Γιατί χωρίς αιτία χύνετε τα αίματα των δικαίων, στους οποίους δεν βρέθηκε κανένα πράγμα θανάτου άξιο;». Μόλις άκουσαν αυτά οι μιαιοί άρχοντες, διέτα-ξαν να γδύσουν τον Άγιο και να τον απλώσουν στην γη. Έπειτα να τον δείρουν με ραβδιά και να κόψουν τα χέρια του και τελευταία να τον αποκεφαλίσουν. Όταν λοιπόν έγινε αυτό, πέταξαν τα ιερά του χέρια, για να τα φάνε οι σκύλοι. Μία όμως γυναίκα, που ήταν τυφλή εκ γενετής βρέθηκε εκεί, και κατάλαβε, ότι έπεσε κοντά στα πόδια της το δεξί χέρι του Μάρτυρα. Οπότε αυτή παίρνοντάς το και τυλίγοντάς το μέσα στο πανωσκέπασμα της κεφαλής της, πήγε στο σπίτι της και από την χαρά της, μη ξέροντας τί να κάνει για τον θησαυρό αυτό, ασπαζόταν την μαρ-τυρική δεξιά, την αγκάλιαζε και την ακούμπησε στα μάτια της και αμέσως, ω των θαυμασίων σου Κύριε! άνοιξαν οι οφθαλμοί της

Τότε, βλέποντας το φως του ήλιου, με μεγάλη φωνή κήρυττε την δύναμη του Χριστού και των Αγίων. Κατόπιν παίρνοντας το δεξί χέρι, πή-γε στην Θεσσαλονίκη και το αποθησαύρισε στον εκεί Ναό της καλλινί-κου Μάρτυρος Αναστασίας. Επειδή όμως ήταν άταφα και πεταμένα χω-ρίς τιμές τα λείψανα των Αγίων Μαρτύρων, γι' αυτό, όταν οι άρχοντες, που αναφέρθηκαν παραπάνω πήγαν στην Θεσσαλονίκη, τότε μερικοί Χριστιανοί βρίσκοντας ευκαιρία, τα πήραν με λαμπάδες και θυμιάματα και τα ενταφίασαν με τιμές στην Τιβεριούπολι, σε ξεχωριστό ξύλινο κι-βώτιο το κάθε λείψανο, αναγράφοντας επάνω σε κάθε κιβώτιο και το ό-νομα του κάθε Μάρτυρα και τη ζωή και το αξίωμα.

Από τότε δε και στη συνέχεια πηγές θαυμάτων εκπέμπουν τα άγια αυτά λείψανα, όχι μόνο στους εκεί εντόπιους κατοίκους, αλλά και σε ό-σους κατοικούν μακριά. Στο σημείο που πολλοί ειδωλολάτρες παρακι-νούμενοι από τα θαύματά τους, πίστεψαν στον Χριστό και βαπτίσθηκαν και κανένας δεν έμεινε, ούτε στην

Στρούμιτσα, ούτε στα όριά της ασεβής και ειδωλολάτρης.

(Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής-Νοέμβριος, εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ.190-193)